

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Sărbătorirea lui Coresi la Brașov Din nou despre Sf. Scriptură

În numerele 11—12 din 15 martie și 19—20 din 15 mai a. c. ale gazetei noastre, informam cititorii asupra împlinirii a 400 de ani de la tipărirea în grai românesc, de către diaconul Coresi ajutat de preoții și dascălii de la biserica Sf. Nicolae din Scheii Brașovului, a două importante cărți bisericești și anume: Liturghierul și Psaltirea.

Evenimentul a fost sărbătorit în chip special în cadrul protopopiatului Brașov și anume în zilele de 7 și 8 septembrie 1970.

Astfel, luni, 7 septembrie a. c., după conferința de orientare a preoților din prot. Brașov, a urmat o ședință festivă închinată sărbătoririi lui Coresi.

La masa prezidiului se găsesc I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului și alți oaspeți de seamă, cuvântul de deschidere fiind rostit de P. C. prot. V. Coman.

Urmează apoi comunicările. Astfel P. C. prot. Dr. V. Coman despre: „Însemnătatea culturală și religioasă a tipăriturilor lui Coresi”.

Concluzia de căpetenie a referatului este: „Acest tipărituri corespund unei necesități spirituale a românilor din acel timp. Împrejurările externe care au impulsionat tipărirea lor n-au putut influența cu nimic structura și conținutul ortodox.

De aceea, Psaltirea românească și Liturghierul precum și celelate tipărituri coresiene apărute după anul 1570 nu sînt numai monumente de valoare ale culturii noastre, ci și documente inestimabile despre statornicia în legea strămoșească, mărturie ale dreptei credințe a poporului nostru.

În continuare P. C. prot. onor. Dr. Iuliu Ișă, parohul bisericii Sf. Nicolae, prezintă referatul: „Contribuția preoților de la biserica Sf. Nicolae la tipăriturile coresiene”.

Referatul p. Ișă constituie o contribuție valoroasă pentru indicarea acelor surse care au condus la valoroasele tipărituri coresiene, în primul rînd existența unui climat spiritual ridicat, creat de preoții bisericii Sf. Nicolae, care au lucrat minuțios pe manuscrise eliminarea impurităților de limbă, la impunerea limbii românești din sudul Transilvaniei în cărțile de cult.

Colaborarea preoților și dascălilor bisericii Sf. Nicolae cu Coresi a fost constantă în toate momentele de bază ale tipăriturilor.

Urmează referatul d-lui prof. Dr. Emil Micu, directorul Muzeului bisericii Sf. Nicolae. Susținut oral, referatul își propune și reușește pe deplin să aducă contribuții noi și originale pentru cunoașterea lui Coresi. Dezvoltînd teza lui P. P. Panaitescu, fiind de altfel colaborator al lui, Dl Dr. Micu Emil face o magistrală analiză a epocii coresiene, a ideilor majore care pluteau în aerul vremii, pe care diaconul Coresi le-a preluat în mod abil, fructificîndu-le în tipăriturile sale.

Concluzia comunicării D-lui Micu este: Reforma a găsit tendințele poporului român de a avea o limbă națională de cult, gata formată. Ea n-a fost cauza, ci doar a favorizat tipăriturile.

Ultimul referat este acela al C. pr. Manolache Mihai, muzeograf principal la Muzeul bisericii Sf. Nicolae: „Ideea conștiinței de neam în tipăriturile coresiene”. Fundamentat pe un studiu întins, referatul are următoarea concluzie: Tipăriturile lui Coresi, prin cuprinsul predosloviilor și epilogurilor, au purtat din generație în generație ideea conștiinței de neam a poporului nostru.

Luînd cuvîntul, I. P. S. Mitropolit Nicolae spune printre altele: Nota dominantă a comunicărilor e tocmai noutatea. Cercetările recente schimbă fundamental perspectiva tipăriturilor coresiene. Istoria culturală a unui popor nu poate fi explicată prin influențe din afară. Istoria noastră este generată de forțele creatoare ale poporului în condi-

țiile respective. Nu putem spune că numai datorită Bisericii s-a făcut pasul acesta. Putem spune că Biserica se afla în epoca lui Coresi în stadiul care cerea cu necesitate ca poporul nostru să-și făurească cărți în limba lui. Preoții și diecii de la Biserica Sf. Nicolae erau apropiați de popor. Ei încurajează tipăriturile lui Coresi tocmai din această pricină. Mai mult, ierarhii primesc acest pas nou, îl ocrotesc și-l promovează. Nici Patriarhul ecumenic n-a luat atitudine împotriva.

Important e că nu exista o mentalitate de dogmatizare a limbii slavone, cum exista o dogmatizare a limbii latine în Occident. Puteam deci să folosim limba română pentru a transmite mesajul Evangheliei lui Hristos. Se poate vorbi despre o solidarizare a ierarhiei cu clerul și poporul, care primește acest pas nou, ca mai târziu, unii dintre ierarhi să fie ei înșiși dăltuitori de limbă românească. Se poate spune că întreaga Biserică, de jos pînă sus, s-a angajat pe linia aceasta.

Acest act e providențial pentru că atunci cînd a venit împăratul habsburg cu gând de catolicizare, ne-a găsit cu limba română în cult, neputînd impune fraților noștri greco-catolici limba latină, prin care i-ar fi despărțit de ceilalți români ortodocși și s-ar fi format două nații românești, prilej de dezbinare (ca sîrbii și croații). Trebuie să accentuăm aceste două elemente: 1. Traducerile în limba română corespund necesităților spirituale ale poporului în epoca respectivă. 2. Ele porneau de jos, dar au fost sprijinite de ierarhii și de voievozii Țărilor românești. Desigur, au fost și influențe din afară, dar ele nu sînt esențiale.

Aceste traduceri au fost o expresie a unității românești și ortodoxe și o contribuție la întărirea acestei unități. În vremea aceea opera aceasta nu se putea realiza mai bine altunde decît la Brașov, pentru că aici se întîlneau cele trei Țări românești, și din punct de vedere economic și din punct de vedere cultural. Coresi a sesizat aceasta. Sigur, au fost și motive economice-comerciale. Dacă si-a stabilit aici tiparnița lui, cu care a venit de la Tîrgoviște, cu această tiparniță n-a făcut numai comerț, ci a făcut în primul rînd politică de cultură românească și bisericească.

Cărțile lui, scrise într-o limbă vorbită în sudul Transilvaniei și nordul Munteniei, s-au răspîndit în toate provinciile românești și au servit ca bază a limbii literare românești.

În vremea aceea exista difuză conștiința unității. În vremea noastră unitatea există și trebuie s-o desăvîrșim. Trebuie să întărim unitatea poporului nostru, să contribuim la înălțarea Patriei pe noi culmi de cultură și civilizație, să înlăturăm servilismul față de cultura și civilizația altor popoare. Fiecare popor are geniul lui, prin care poate da o contribuție specifică de cultură și civilizație omenirii. Poporul grec e mic, dar a dat lucruri fundamentale pentru cultura omenirii. Nu se măsoară valoarea unui popor după mărimea lui. Trebuie să ne prețuim pe noi înșine, simțindu-ne egali sau puțin depăși chiar creațiile altor popoare.

Începînd cu Coresi s-a pornit o avalanșă, iar azi ne bucurăm că poporul nostru și-a declanșat forțele creatoare și pe plan național și pe plan bisericesc contribuind la înflorirea Patriei și pacea și înfrățirea între popoare.

A doua zi, 8 septembrie, la sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului, I. P. S. Mitropolit Dr. Nicolae Mladin — însoțit de P. S. Episcop-vicar al Mitropoliei ardelenice, Dr. Visarion Rășinăreanu, de P. C. vicar Tr. Belasçu și alți preoți și diaconi — a săvîrșit Sf. Liturghie arhierescă la biserica Sf. Nicolae-Scheii.

(Continuare în pag. 3)

În articolul anterior am văzut că unii dintre credincioșii creștini învață că fiecare creștin are priceperea și dreptul de a tîlmăci Sf. Scriptură, precum și că alții prețuiesc peste măsură Testamentul Vechi, iar alții îl leapădă cu totul.

În cele ce urmează, vom arăta că toate aceste puncte de vedere se bazează pe înțelegerea și tîlmăcirea greșită a unor texte biblice.

Pentru a întemeia învățătura lor că oricare creștin știe să tîlcuiască Sf. Scriptură, întrucît e luminat de Sf. Duh, unii creștini se provoacă la cuvintele Mîntuitorului: „Iar voi ungere aveți de la Cel Sfînt și știți toate... și n-aveți trebuință ca să vă învețe cineva, ci precum ungerea Lui vă învață despre toate și învățătura aceasta adevărată este și nu este mincinoasă, rămîneți întru El, așa cum v-a învățat” (I In. 2, 20, 27). De aici ei trag concluzia că nu este nevoie de nici o învățatură omenească, dobîndită în școli înalte, pentru a putea tîlcui Sf. Scriptură, pentru că lumina Sf. Duh este suficientă.

Dar „ungerea”, despre care se vorbește aici, înseamnă vărsarea Sf. Duh prin Sf. Taină a Mirungerii (vezi și F. Ap. 4, 27; II Cor. 1, 21; In. 16, 18; Rom. 8, 9 ș. a.). Cuvintele „știți toate” înseamnă: știți tot ceea ce ține de adevărul creștin și de mîntuire, precum și tot ceea ce este în legătură cu Antihrist, despre care este vorba în versetele precedente (22 și 4, 2—3), iar nicidecum: știți să tîlcuiți orice, adică totul din Sf. Scriptură.

Pentru a susține că orice creștin are nu numai dreptul ci și datoria de a tîlcui singur Sf. Scriptură, respectivii creștini recurg la cuvintele Mîntuitorului: „Voi cercetați Scripturile, căci socotiți că în ele aveți viața veșnică. Și tocmai ele sînt care mărturisesc despre Mine” (In. 5, 39). De aici desprind concluzia că simpla cercetare a Sf. Scripturi, la care este obligat fiecare creștin, este suficientă pentru a pricepe măntuirile ei despre Iisus Hristos și despre învățăturile Lui.

Dar „Scripturile” înseamnă aici Testamentul Vechi. De unde rezultă că aici este vorba despre posibilitatea fiecăruia de a verifica cu ușurință — prin cercetarea profețiilor mesianice — mesianitatea lui Iisus Hristos și de a-L identifica cu Mesia cel prezis de prooroci, iar nu despre posibilitatea fiecăruia de a tîlcui Sf. Scriptură în întregimea ei. Iudeii cercetau „Scripturile” dar nu le înțelegeau corect. Dacă le-ar fi înțeles corect, atunci împlinirea în Persoana lui Iisus Hristos, a profețiilor mesianice, i-ar fi dus la credința în El. De unde rezultă că tîlcuirea corectă a acestui text se îndreaptă împotriva nărerii că fiecare creștin are capacitatea și dreptul de a tîlmăci Sf. Scriptură.

Susținătorii părerii că nu-i nevoie de multă stîntă pentru a pricepe învățătura Sf. Scripturi, pentru că și celor neînvățați li se dezvăluie înțelenciunea acestor învățături, încearcă s-o întemeieze pe cuvintele Mîntuitorului: „Te laud pe Tine, Părinte... că ai ascuns acestea de cei înțelepți și le-ai descoperit pruncilor” (Mt. 11, 25). Sub cei „înțelepți”, ei înțeleg pe cei ce au făcut școală înaltă, care — după părerea lor — nu sînt deloc favorizați față de cei neînvățați în ce privește înțelegerea tainelor lui Dumnezeu.

Dar aici nu este vorba despre oamenii cu adevărat înțelepți, ci despre cei ce se pretind înțelepți prin faptul că se bazează pe un curent filozofic al vreunei școli din vechime, care consideră învățătura creștină ca nepotrivită cu rațiunea și cu logica lor. Deci, aici nu este osîndită înțelepciunea cea adevărată. Însuși Mîntuitorul ne îndeamnă: „Fiți înțelepți ca șerpii!” (Mt. 10, 16).

(Continuare în pag. 2)

Sf. Iosif cel Nou de la Partoș

Între Sfinții români, a căror cult a fost generalizat de Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române în 28 februarie 1950 în tot cuprinsul Bisericii noastre, este și Sf. Iosif cel Nou de la Partoș, fost mitropolit al Timișorii și a toată Țara Banatului (1650—1656). Pomenirea lui se face în 15 septembrie.

„Minunat este Dumnezeu întru sfinții săi“ putem spune cu psalmistul și în cazul Sf. Iosif. El fiind de neam latin din Raguza Dalmației, după ce și-a făcut ucenicia la vestitele mănăstiri de la Muntele Athos, unde, prin viața îmbunătățită și fără prihană pe care a dus-a, și-a creat faima de sfânt și făcător de minuni, la vârsta patriarhală de 82 ani, e trimis de patriarh și de sultan, să păstorească pe frații săi, românii ortodocși din „pașalicul“ Timișorii de atunci.

De mic copil a manifestat înclinare și dragoste pentru viața religioasă. A fost crescut mai mult de mama sa, încă o fire foarte religioasă, căci tatăl fiind stăpîn de corăbii era mai mult plecat. Mai tîrziu a fost luat de un văr al lui, ieromonah care l-a dus la sf. Munte Athos, unde și-a sporit atît cunoștințele cît și evlavia. Aici s-a călugărit și a dus o viață de rugăciune, post și muncă.

Cînd a venit să-și ocupe scaunul de mitropolit a fost întîmpinat de însuși pașa, căruia i-a vorbit în limba turcească „vorbe de pace“, iar dreptcredincioșilor le-a vorbit românește, ceea ce a făcut o foarte bună impresie. Dar noul păstor și-a arătat cu acest prilej nu numai știința, ci și darul vindecărilor, căci pe drum a vindecat pe un olog de 20 ani. În felul acesta ne putem închipui entuziasmul și bucuria pe care a strînit-o atît în sufletele credincioșilor români, cît și a turcilor mohamedani. Și ne informează biograful lui că „toți au strigat că sfînt este mitropolitul. Și turcii s-or închinat năntea lui“.

Cu venirea acestui sfînt în fruntea Bisericii din Banat, a început o puternică înviorare a vieții religioase și naționale...

Deși a păstorit numai 3 ani de zile, totuși a reușit să zidească biserici noi, să restaureze pe cele vechi, și să se desfășoare viața religioasă în deplină libertate. El a fost un bun părinte la toți săracii și la cei bolnavi. Pe lîngă atîtea virtuți care au împodobit viața acestui sfînt, trebuie să pomenim și adîncă lui smerenie. Celor care alergau la el după vindecări, le spunea: „Nu-mi cereți mie tămăduire, ci credeți tămăduitorului de oameni, Domnului nostru Iisus Hristos. Rugați-vă lui și vă veți tămădui“.

În anul 1653, încărcat de ani și de virtuți, s-a retras la mănăstirea Partoș, unde a mai trăit încă 3 ani, ca un adevărat pustnic. A fost înmormîntat în biserica pe care el a ridicat-o. Și după moarte a săvîrșit vindecări minunate, încît și la mormîntul lui n-au încetat niciodată pelerinajele celor credincioși.

La 1686, numai după 30 de ani de la moartea marelui ierarh, Sf. Sinod al Țării Banatului l-a trecut în rîndul sfinților sub numele de „sf. Iosif cel Nou“, prima canonizare oficială din Biserica Ortodoxă Română. De fapt oficialitatea bisericească de atunci n-a făcut decît să consfințească credința poporului credincios din Banat, care de cînd l-a cunoscut, l-a trecut în rîndul sfinților.

La 1782, preotul pictor, Ștefan Bogoslovici, a zugrăvit chipul sf. Iosif, iar sub chip se află scris un tropar, care rezumă și oglindește însăși viața sf. Ierarh: „Din tinerețe te-ai supus cu totul Domnului, în rugăciuni și nevoițe și în posturi, chipul bunătății fiind. Pentru aceasta, Dumnezeu văzînd osîrdia ta cea bună, arhieru și păstor Bisericii Sale te-a pus. Drept aceea și după moarte cinstit trupul tău întreg și nesticat s-a păstrat. Sfinte Iosife, roagă-te lui Hristos Dumnezeu să dăruiască iertare celor ce, cu credință și cu dragoste, săvîrșesc sfîntă pomenirea ta“.

Prot. A. Radu

O grăitoare pildă privind

Dragostea față de părinți

Între marile datorii pe care le avem față de semenii noștri, cea mai adîncă recunoștință o datorăm părinților noștri. Dacă material nu ne putem achita niciodată față de ei, rămîne totuși o posibilitate de a ne arăta recunoștința și anume aceea de a-i iubi și respecta, iar prin aceasta părinții sînt răsplătiți, sînt fericiți.

Lipsa de prețuire și iubire a părinților este una din păcatele de căpetenie împotriva rînduicilor lăsate de Dumnezeu, împotriva firii, ceea ce arată o degradare, o înjosire a ființei noastre.

De aceea o caldă desfătare scaldă sufletul nostru, întîlnind la ființe omenești fapte firești ale legii puse de Creator în ele, fapte ale iubirii, ale prețuirii și recunoștinții față de binefăcătorii lor și mai ales față de aceia prin care ei au primit viața, creșterea și formarea lor, adică față de părinții lor.

O astfel de desfătare, o astfel de grăitoare pildă privind dragostea față de părinți am trăit-o de curînd în parohia Fofeldea, unde cei trei frați Neagu au venit din Sibiu în satul lor natal și, în cimitirul parohial, au făcut o sfîntă pomenire. După rînduiala noastră creștinească, la căpătîiul tatălui lor, adormit în Domnul. Cu acest prilej a fost sfîntită o cruce de piatră ridicată de cei trei frați în amintirea tatălui lor, fapt care are o deosebită semnificație, ceea ce ne-a și făcut să încreștăm aceste rînduri, prin aceea că ei nu l-au cunoscut, decedînd de timpuriu. Din acest motiv, evenimentul a lăsat în conștiința credincioșilor prezenți o deosebită impresie, manifestată la mulți chiar prin lacrimi de bucurie, pentru această grăitoare recunoștință.

Desigur că cei trei frați n-au avut amintirea căldurii, a mîngîierii și a actelor de jertfă pentru viața lor de la răposatul lor tată. Dar din copilăria lor orfană vor fi tînjit mereu la fericirea celorlalți copii, cărora li s-a hărăzit un asemenea dar, ceea ce a contribuit ca în conștiința celor trei frați chipul părintelui lor să se zugrăvească, odată cu vârsta, tot mai frumos. Ei au păstrat frumoasa amintire a tatălui lor ca o poruncă sfîntă dată de Dumnezeu: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta...“ (Exod 20, 12). Prin aceasta ei și-au împlinit o datorie și față de Dumnezeu, pe care l-au simțit sprijin în viața lor, după nemincinoasa făgăduință ca: „Tatăl văduvelor și al orfanilor“.

Dacă Dumnezeu, desăvîrșirea și fericirea deplină, nu are nevoie de nimeni și de nimic spre a-l completa, și a creat pe om numai din iubire, așteptînd de la creștin doar să-i răspundă cu iubirea sa, tot astfel și părinții i-au adus pe lume pe copii din iubire și nu așteaptă de la ei decît iubirea și prețuirea lor. Putem spune — cu rezerva proporțiilor — că părinții în lume sînt pentru noi oglinda, organul cel mai reușit prin care ni se împărtășește Tatăl ceresc, cu bunătățile Ființei Sale: dragostea, bunătatea, îndelungă răbdarea, sacrificiul etc., bunătăți fără de care nu există viața adevărată, fericire. Chiar dacă omul poartă în ființa lui rugina păcatelor, manifestînd egoism și patimi în anumite împrejurări, totuși, în postura de părinte, față de copii, o lege sfîntă care lucrează în el îl face capabil de fapte și atitudini de adevărat eroism. De aceea fiii trebuie să-și prețuiască părinții mai ales pentru ceea ce reprezintă acești părinți pentru ei, acești eroi ai dragostei și jertfirii de sine pentru viața și fericirea lor.

Împlinirea cu sfințenie a acestei legi va aduce luminioase binefaceri în viața noastră personală, în viața familiei, a Bisericii și a poporului nostru.

De aceea fiule: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pămînt“ (Exod 20, 12).

Pr. I. Fulea

CORESII

Am spus istoriei: dă-mi chipul lui,
am spus legendei: dă-mi chipul lui,
am spus acestor cărți
de sub vitrina de sticlă:
O, dați-mi chipul lui.

Și istoria,
legenda
și cărțile poleite de vreme
s-au prefăcut într-un nor auriu
și l-am văzut din nou viu.

Țirgoviste. E tînar. Și veacul e aprins
de stelele-cuvinte ivite în tipar.
Iar el ar vrea să ducă în românesc cuprins
aceste cărți de flăcări, aceste cărți de har.

Carpații. Zid de piatră înalt, dar nu zăvor,
căci cu poteci știute ni s-a deschis ades.
El suie printre jnepeni, oprind la vreun izvor.
... Iar în desagi, tiparul cu litere pe-ales.

Brașovul îl primește în miez de noapte grav
— o apă peste somn și peste-acoperișuri —
Privirea-i e uimită ca de un cer moldav
— cu luna peste case, turla și prundișuri.

O, nu-i în frumusețe Coresi adîncit.
Făptură din făptură și vis de căpătîi,
tiparul și-va mîine cîmp gata de-nflorit.
Doar el va fi comoara și grija lui dintîi.

... Aceste cărți-lumină, ce beznele scăzînd,
ne-apar ca niște pînze cu visul la catarg.
Curajul lor le este că au desprins de gînd
o pîrtie prin veacuri spre înțelesul larg...

Nicolae Modoiu

Din nou despre Sf. Scriptură

(Urmare din pag. 1)

„Pruncilor“ însemnează aici Apostolilor, care erau oameni simpli și neînvațați. De aceea, sînt numiți „prunci“, neștiutori, în raport cu cei ce — deși se tin „înțelepți“ — nu pricep învățătura creștină. Deci, Apostolilor le-a descoperit Iisus Hristos tainele împărăției cerurilor, nu și tuturor oamenilor simpli (Mt. 13, 11).

Pentru a susține că Dumnezeu a osîndit înțelepciunea și știința oamenilor, contrarii învățaturii ortodoxe despre tîlcuirea Sf. Scripturi se provoacă la cuvîntul Apostolului: „Scrie este: Pierde-voi înțelepciunea înțelepților și știința celor învățați voi nimici-o (Is. 29, 14). Unde e înțeleptul? Unde e cărturarul? Unde e pricinuitoarea acestui veac? N-a scos Dumnezeu înțelepciunea lumii de nebună?“ (I Cor. 1, 19—20). De aici se trage concluzia: nu e cu putință ca Dumnezeu să fi rezervat competența și dreptul de a tîlci Sf. Scriptură numai unor oameni cu multă știință de carte, cînd tocmai această știință este osîndită.

Dar aici este vorba numai despre înțelepciunea lumească falsă. Sf. Apostol Pavel se referă la unii bărbați din vechime, care se considerau „înțelepți“, întrucît stăteau sub înrîurirea unor curente filozofice care nu se împăcau cu Creștinismul, ci-l socoteau ca ceva ilogic și absurd. Numai această „înțelepciune“ este osîndită aici și nu înțelepciunea cea adevărată.

Cei ce prețuiesc peste măsură Testamentul Vechi învață că acesta este obligator în întregime pentru creștini, pentru că însuși Mîntuitorul a spus: „Să nu socotiți că am venit să stric legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc“ (Mt. 5, 17). Deci întreg Testamentul Vechi a rămas mai departe în vigoare.

Dar „să împlinesc legea“ însemnează: să fac ca legea să se îplinească prin Mine în toate cele ce s-au prezis despre Mine; să fac ca prin venirea Mea, ea să fie împlinită. Deci înțelesul cuvîntului Mîntuitorului că n-a venit împotriva legii, este că El a venit să îplinească și nu să răstoarne cele prezise despre El.

Îndată după vestirea cuvintelor de mai sus, Mîntuitorul strică legea în multe părți importante ale ei, zicînd: „Ați auzit că s-a zis celor de demult: Să nu ucizi... Eu însă vă spun vouă...“ ș.a.m.d. (Mt. 5, 21—40). Mîntuitorul revoluționează Legea veche, pentru ca apoi să aducă o „Lege Nouă“ (Mt. 26, 27—28; I Cor. 11, 25).

În consecință, nu urmează nicidecum că trebuie neapărat să ținem toată legea mozaică. Pentru că părțile din ea, care s-au împlinit prin Iisus Hristos, nu mai au rost. Locul Legii vechi l-a luat Legea Nouă, adusă de Iisus Hristos, legea care „a învechit-o pe cea dintîi“ și a scos-o din vigoare (Evr. 8, 13; cap. 9 și 10; Mt. 26, 28). Legea veche a fost scoasă din vigoare, iar ceea ce mai ținem din cadrul ei, este ceea ce a trecut în Testamentul Nou și ceea ce ne impune acesta.

La celălalt extrem stă punctul de vedere că Testamentul Vechi trebuie lepădat în întregime, pentru că este legea de demult și de acum a evreilor, iar nu a creștinilor. De aceea, nimic nu trebuie să respectăm din această lege.

Dar această părere nu poate fi întemeiată scripturistic (așa cum am arătat în articolul precedent). Din două motive: 1. Testamentul Nou apreciază pe cel Vechi ca inspirat de Dumnezeu; 2. Testamentul Vechi este necesar pentru o mai bună lămurire a celui Nou și pentru întărirea credinței noastre în Iisus Hristos.

C. Sirbu

Cinci ani de la adoptarea Constituției

Constituția promulgată cu cinci ani în urmă (1965) a marcat în istoria poporului nostru o etapă de mare importanță.

Prin caracterul ei documentar, Constituția statului nostru socialist consfințește peste veacuri mărețele victorii repurtate de poporul nostru în făurirea noii orînduirii. Ea înfățișează „chipul unei Români în plină înaintare pe drumul progresului, al bunăstării și civilizației, viața nouă a poporului român, devenit cu adevărat liber în țara sa, stăpîn deplin al tuturor bogățiilor naționale, al roadelor muncii lui, al propriului său destin”. Ea „reflectă — așa cum spunea Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, cu prilejul dezbatărilor din Marea Adunare Națională asupra proiectului de Constituție — împlinirea aspirațiilor de libertate a celor ce muncesc, ea reprezintă Cartea libertății și suveranității naționale, a înfloririi națiunii socialiste, a egalității depline în drepturi pentru toți cetățenii patriei, fără deosebire de naționalitate, a afirmării multilaterale a demnității și personalității omului, constructor al socialismului, făuritor conștient al propriei sale istorii”.

Prin aceasta Constituția este expresia sau caracterizarea în forme juridice a suveranității, a supremei puteri din viața noastră de stat.

Simbolul etapei pe care o marchează în istorie, Constituția promulgată acum cinci ani își găsește expresia în denumirea pe care o primește statul nostru — Republica Socialistă România. „Republica Socialistă România — glăsuiește articolul 1 — este stat al oamenilor muncii de la orașe și sate, suveran, independent și unitar”.

În Republica Socialistă România „întreaga putere aparține poporului, liber și stăpîn pe soarta sa” (art. 2), poporului, creator al propriei sale istorii, în măsură azi să traducă în fapt toate năzuințele sale de veacuri, de dreptate și egalitate.

Constituția noii orînduirii socialiste prevăzînd drepturile și îndatoririle fundamentale ale cetățenilor — egalitatea în drepturi, dreptul la muncă, la odihnă, la asigurarea materială de bătrînețe, boală sau incapacitate de muncă, dreptul la învățătură și asigurarea lui, dreptul de a alege și de a fi ales în Marea Adunare Națională, în consiliile populare, dreptul de asociere, libertatea conștiinței și libertatea religioasă, libertatea cuvîntului, inviolabilitatea persoanei, inviolabilitatea domiciliului, secretul corespondenței, dreptul de petiționare, de proprietate personală, de moștenire etc., tot ceea ce poate constitui un atribut al omului liber și demn, — afirmă și garanțiile care asigură demnitatea și dezvoltarea multilaterală a omului, care reflectă atitudinea socialistă față de om și a fiecărui individ față de societatea noastră.

Toate aceste drepturi sînt asigurate cu sfințenie de către organele de stat și justiția noastră socialistă, care „au — așa cum spunea Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, în cuvîntarea amintită — îndatoriri de mare însemnătate în apărarea cuceririlor revoluționare ale oamenilor muncii, a tuturor legilor statului împotriva acelor care atentează la interesul celor ce muncesc, ale cauzei socialismului: întreaga lor activitate trebuie să fie pătrunsă de grija față de om, de spiritul răspunderii pentru respectarea legalității socialiste”.

Grija față de om, — exprimată cu atîta hotărîre — a creat un climat generos de încredere în om, de încredere în forțele sale creatoare și echitate socială, pe care Constituția prin prevederile și garanțiile sale îl instaurează în patria noastră.

Efectele acestui climat le trăim cu toții azi — la abia cinci ani de la promulgare — „luminînd mereu tot mai departe, drumul spre socialism”, spre libertate, egalitate, fraternitate, fericire.

„Constituția de azi — spune într-un articol comemorativ un cărturar român — e actul de confirmare a victoriei maselor populare, și în fiecare cuvînt sună îndemnul la paza ei, ca un testament lăsat prin generații, pentru generații. Iată de ce sîntem mîndri de Constituția noastră, în care își află expresie și dorințele strămoșesti cele mai fierbinți, și cele mai înalte și mai nobile aspirații ale noastre, ale contemporanilor, ale celor ce sub conducerea înțeleaptă a partidului făurim noul destin al României socialiste”.

Constituția noastră proclamă deplina egalitate în drepturi a cetățenilor țării, fără deosebire de naționalitate, rasă, sex, sau religie, și rezolvă just problema națională.

Legea noastră de bază evidențiază rolul statului socialist ca principal instrument în opera de construire a socialismului.

Mai presus de toate legea noastră supremă înscrie însă cu litere de aur trăsăturile fundamentale ale politicii externe a statului, politică de dezvoltare a relațiilor de prietenie și colaborare frățască cu țările socialiste, de promovare a relațiilor de colaborare cu țările avînd altă orînduire social-politică, în scopul asigurării păcii și înțelegerii între popoare. Republica noastră își bazează relațiile sale externe pe principiile respectării suveranității și independenței naționale, egalității în drepturi și avantajul reciproc, neamestecul în treburile interne.

„În toate aceste prevederi își găsesc întru chipărea năzuințele poporului român, devotat trup și suflet cauzei socialismului, păcii și prieteniei între popoare”.

Prin întregul ei conținut, „noua Constituție va constitui un puternic instrument în lupta și munca poporului nostru, condus de partid, pentru dezvoltarea operei de construcție socialistă, pentru crearea condițiilor necesare trecerii la comunism”.

Ioan N. Floca

Sărbătorirea lui Coresi la Brașov

(Urmare din pag. 1)

Corul bisericii, condus de Dl Bădărău a dat răspunsurile liturgice.

La priceasnă a vorbit P. C. vicar Tr. Belașcu, între altele arătînd că Sf. noastră Biserică prăznuiește azi una din sărbătorile închinat Prea Curatei Fecioare Maria, modelul minunat de virtute pentru mamele noastre, pentru soțiile noastre, model de iubire și gingășie în sufletele noastre.

După Sf. Liturghie a vorbit, cu multă emoție și sensibilitate, pr. Dr. Iuliu Ișa, care a spus că venirea la biserică Sf. Nicolae a celor doi Arhieri înseamnă o bucurie nesfîrșită. P. C. Sa a oferit în dar I. P. S. Mitropolit 2 tablouri mari în ulei reprezentînd biserică Sf. Nicolae și Școala. Pr. Tascian citește o poezie. În numele unui grup de credincioși, credinciosul Ioan Paraschivoiu oferă I. P. S. Sale o machetă lucrată de el a bisericii Sf. Nicolae.

În continuare a vorbit P. S. Episcop-vicar Visarion, care, plecînd de la cuvintele Sf. Apostol Pavel scrise Corintenilor (I Cor. 14, 19) că în biserică mai bine să grăiesc cinci cuvinte cu înțeles ca să învăț și pe alții decît zece mii de cuvinte în limbă neînțeleasă, zăbovește cu deosebire asupra marii rîvne și dragoste, pe care a avut-o diaconul Coresi, acest om minunat, pentru credința strămoșească, pentru limba românească. Această rîvnă a lui și a colaboratorilor lui e un îndemn în primul rînd pentru credincioșii noștri din ziua de azi, pentru care credința ortodoxă a devenit mai vie, s-a intensificat, a devenit mai curată și mai tare în obște noastră a credincioșilor.

Dar s-a intensificat și conștiința de neam a poporului nostru, și conștiința religioasă.

Azi, credincioșii ortodocși români se roagă într-o singură limbă: Tatălui, Fiului și Sf. Duh.

În glas de rugă a Înalt Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae al Ardealului și întregului sobor slujitor ne legăm în chip deosebit să păstrăm neatinsă Sf. Predanie, pentru a o transmite neatinsă și altora peste veacuri.

Să păstrăm — spune în încheiere P. S. Sa — ceea ce primim de la înaintașii noștri fără a altera, fără a strica, pentru că în felul acesta ne vom face în mod deplin datoria de creștin.

Așa putem slăvi pe Tatăl, Fiul și Sf. Duh.

A vorbit apoi I. P. S. Mitropolit Nicolae din a cărui cuvîntare reținem idei ca acestea:

Împletim astăzi două sărbători: Prăznuirea Nașterii Maicii Domnului și sărbătorirea vredniciei diaconului Coresi de acum 400 de ani și a preoților și diecilor de la această biserică din Schei.

Nașterea Maicii Domnului nu este numai bucuria părinților ei, Fecioara Maria devenind cea mai aleasă dintre toate făpturile pămîntului, și este bucuria tuturor părinților, care așteaptă un copil, acesta fiind comoara cea mai de preț a casei, bucuria cea mai mare a părinților. El este puntea de legătură, un izvor de dragoste și mai puternică între soți, pentru că în prunc este zestrea celor doi părinți. Pruncul simbolizează unitatea dintre părinți și duce mai departe tot ce au mai bun a-

cești părinți. De aceea „trebuie să punem în el nu numai grija de creșterea lui trupească, ci și grija de creșterea lui sufletească, ceea ce nu se poate realiza decît prin dragostea neconținută a părinților, prin creșterea lui într-un mediu de bunăînțelegere, de dăruire, de dragoste, de jertfelnicie între soți și între toți membrii familiei”. Dacă din prima clipă părinții, prin faptele lor, întipăresc în ființa copilului tot ceea ce este frumos adevărat, bun, tot ceea ce este sfînt, atunci acest copil va crește an de an și se va plămădi și desăvîrși ființa lui în așa fel încît va fi bucuria părinților, mîndria lor de o viață întreagă, dar și bucuria și mîndria poporului cărui îl dăruiesc.

Prăznicul Diaconului Coresi este și el un început o „pruncie”, căci el a tipărit primele cărți de slujbă și cu învățătură în limba română. Acest început îl prăznuim astăzi cu bucurie, pentru că vedem roadă bogată ale lui. În cei 400 de ani care au trecut „pruncul” acesta al începutului de limbă românească tipărită, de limbă literară românească, a crescut și s-a dezvoltat, plămădindu-se limba românească cea curată, „dulce ca un fagure de miere” cum zice poetul. Iată pentru ce cinstim în chip deosebit fapta diaconului Coresi, fapta preoților și diecilor de la biserică Sf. Nicolae, pentru că începutul acela n-a fost ușor.

Pentru ei a fost un act de bărbăție, de curaj, ca să treacă dintr-o etapă a istoriei, cînd oficial se folosea limba slavonă, la o treaptă nouă a istoriei, în care limba română să pătrundă în Biserică, iar apoi și în relațiile diplomatice și astfel încetul cu încetul să devină o limbă în care marii tălmăcitori ai Sfinței Scripturi, marii scriitori și marii noștri poeți să-și exprime gîndurile lor cele mai înalte.

Aceste lucruri din trecut ne grăiesc și nouă multe de astăzi și ne cheamă și pe noi ca, așa cum cei din trecut au mers pe calea cea sănătoasă, să mergem și noi în vremurile acestea de mari transformări pe calea înnoirii neconținute, a înnoirii noastre în Iisus Hristos și a înnoirii noastre ca fii ai poporului nostru, ca fii ai vremurilor noastre.

Conducerea parohiei Sf. Nicolae-Schei, în frunte cu P. C. prot. onor. Dr. Iuliu Ișa, a oferit o agapă frățască.

Sărbătorirea, în cadrul prot. Brașov, a 400 de ani de la tipărirea celor două importante tipăriți coreziene, Psaltirea și Liturghierul, a constituit un bun prilej de înălțare creștinească și patriotică a preoților și credincioșilor din acele părți.

Rep.

Sfințirea bisericii din Oiejdea

Duminică, 30 august 1970, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a săvîrșit — împreună cu P. S. Episcop Visarion — tîrnosirea bisericii din parohia Oiejdea, jud. Alba.

În ajun, Înaltul nostru Ierarh — însoțit de P. S. Episcop Visarion — sosește, la orele 18, în fața bisericii din parohia Bărbant, jud. Alba, fiind primit de credincioși și preoți în frunte cu P. C. prot. Victor Negrea (Alba-Iulia). Este de față și P. C. pr. Arpad Bodony, parohul romano-catolic din localitate.

Se săvîrșește apoi vecernia de către un sobor de preoți, la sfîrșitul căreia C. pr. Gheorghe Rusu, parohul locului, prezintă un scurt istoric al parohiei și al activității P. C. Sale, relevînd marele folos al actului epocal de la 21 octombrie 1948.

P. S. Episcop-vicar Visarion vorbește credincioșilor despre frumoasele realizări bisericesti și buna conviețuire dintre românii și maghiarii din această localitate.

Urmează cuvîntul de învățătură și de îndemn al I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, în care arată că credința noastră se înnoiește astăzi în conformitate cu înnoirea vieții noi din Patria noastră. Ea duce cu sine puterea dragostei frățesti, care ne face să ne simțim frați — ca popor român — cu naționalitățile conlocuitoare și frați — ca Biserică Ortodoxă Română — cu celelalte Biserici din țară și din străinătate. Îi îndeamnă pe credincioși să-și slujească cu devotament Biserică și Patria.

Duminică, 30 august 1970, orele 9, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului — însoțit de P. S. Episcop-vicar Visarion — sosește în fața bisericii din parohia Oiejdea, jud. Alba, fiind primit de preoți și credincioși în sunetele clopotelor. Cuvîntul de întîmpinare îl ține P. C. prot. Victor Negrea (Alba-Iulia). Răspunde I. P. S. Sa, exprimînd bucuria că credincioșii acestei parohii — în

(continuare în pag. 4-a)

Expoziția de pictură pe sticlă a ieromon. Timotei Tohăneanu

În revista noastră oficială „Mitropolia Ardealului”, nr. 11—12/1967, la rubrica „Însemnări” se cuprindea și o relatare „cu privire la icoanele pe sticlă” (p. 970—972), care se încheia cu următoarea nu lipsită de importanță previziune: „Un harnic călugăr, Timotei Tohăneanu, de la mănăstirea Brâncoveanu (Sîmbăta de Sus, Făgăraș), duce cu frumoase roade mai departe arta meșteșugarilor iconari din Scheii Brașovului și a altor centre”.

O întărire a afirmației de mai sus o constituie faptul că în ziua de 10 aug. a.c. s-a deschis în Brașov, la Galeriile de Artă ale Fondului Plastic, expoziția de pictură pe sticlă a părintelui Timotei Tohăneanu de la mănăstirea menționată.

Expoziția s-a bucurat de o bună primire și prețuire din partea vizitatorilor și a specialiștilor de artă. Pictorul Dan Vasiliu a relevat, în cuvântul său, calitățile artistice ale exponatelor, arătând meritul pictorului de a continua arta vechilor iconari.

Urmărind cu dexteritate tehnica picturii pe sticlă, părintele Timotei Tohăneanu a ridicat la valoare de artă cultă, cu trăsături stilizate estetic, chipurile sfinților, figuri reprezentative din viața poporului și motive de artă decorativă. El este un pictor „păstrător de tradiții”, imprimând personajilor „o anume trăire interioară, care te obligă la conversație” cu scenele pe care le reprezintă. Culorile picturilor sale pe sticlă sînt vii și calde, armonios combinate. Ele trezesc în minte picturile Voronețului. În general, stilul său de a picta pe sticlă se află la punctul de întîlnire dintre arta populară și cea cultă a acestui gen.

Elementele specifice fiecăruia se întrepătrund și se completează, ceea ce dă picturii sale „o viziune originală și plină de poezie”.

Expoziția numără 25 tablouri cu motive laice și 36 icoane.

În centrul expoziției se află tablourile care înfățișează Mănăstirea Brâncoveanu și împrejurimile ei, lucru pe care îl considerăm potrivit, deoarece se pare că ne aflăm la începutul unei activități prin care ieromonahul Timotei Tohăneanu, fiu duhovnicesc al acestei obști, aduce o contribuție însemnată la arta românească și face Biserica prezentă în actualitate.

În rîndul de sus al expoziției se află expuse tablouri care reprezintă figuri din trecutul poporului român: Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Constantin Brâncoveanu, Horia, Cloșca și Crișan, Sfinții ardeleni și Mitropolitul Nicolae Bălan, ctitorul mănăstirii.

Toate reprezintă ideea de jertfă și dăruire pentru împlinirea idealului de veacuri a poporului român: unitatea și independența lui națională și bisericească.

În al treilea rînd sînt înfățișate scene din viața poporului: Nunta la țară, port țărănesc, fata cu tunicul, țărani din Drăguș, șezătoare, botezul, Adam și Eva, vas cu flori, cerb și pasăre, precum și motive decorative din partea Făgărașului. La acestea se adaugă fondul icoanelor pe sticlă, care dovedește pasiunea și îndemînarea sa de a reda în culori lumea de taină, ca și lumea văzută ce ne înconjoară.

Arta iconarilor pe sticlă, atît de prețuită, a găsit în părintele Tohăneanu un continuator înzestrat și autentic.

Pe lîngă felicitările ce i se cuvin, ne exprimăm speranța că va face la Mănăstirea Brâncoveanu o școală cu ucenici, în care fiii talentați ai poporului nostru să învețe arta grăirii prin culori.

C. V.

Sfințirea bisericii din Oiejdea

(Urmare din pag. 3)

unitate și armonie — își împlinesc datoriile față de Biserică și față de Patrie.

Apoi I. P. S. Sa — împreună cu P. S. Episcop-vicar Visarion — înconjurat de un sobor de preoți, săvîrșește slujba de tînosire a bisericii înnoite și înfrumusețate, urmată de Sf. Liturghie arhierescă. Răspunsurile sînt date de corul mixt al Catedralei „Reîntregirii” din Alba-Iulia. Este hirotonit întru diacon candidatul la preoție Constantin Dan.

P. Cuv. ierom. Modest Muraru, parohul locului, face un scurt istoric al satului Oiejdea, al parohiei și bisericii, precum și o dare de seamă asupra lucrărilor de înnoire și înfrumusețare a bisericii, mulțumind tuturor pentru sprijinul dat.

În continuare, dl Zoltan Lörincz, pastor reformat în localitate, aduce un frățesc salut și mărturisirea că a urmărit cu multă satisfacție munca de înnoire și înfrumusețare a acestei biserici.

P. S. Episcop-vicar Visarion scoate în evidență jertfelnicia credincioșilor din această parohie, care prin unitate au realizat un lucru atît de frumos.

Unitatea este puterea noastră. Îndeamnă pe credincioși să păstreze ca lumina ochilor unitatea bisericească, precum și isă meargă mai departe pe calea cea bună, dovedindu-se tot mai devotați fii ai Bisericii și ai Patriei.

Urmează cuvîntarea I. P. S. Sale, în care prezintă unitatea noastră bisericească din trecut, care a fost desăvîrșită azi prin Reîntregirea bisericească. Unitatea noastră într-o singură țară și într-o singură Biserică este o putere dătătoare de viață nouă. Această unitate se desfășoară și între credincioșii ortodocși și celelalte culte, pentru că Iisus Hristos ne cheamă la unitate și frățietate. De încheiere, îndeamnă pe credincioși să se dăruiască pentru propășirea Bisericii și a Patriei.

După îndătinatele polihroane, I. P. S. Sa „mi-ruieste” cu untelemn sfințit pe toți credincioșii participanți.

C. S.

† Protopop stavr. Gheorghe Maior — Consilier patriarhal în pens. —

La frumoasa vîrstă de 78 de ani, se prăbușește, în ziua de Sf. Simion Stîlpnicul (1 septembrie 1970), ca un stejar falnic, unul dintre chipurile frumoase ale Bisericii noastre românești, venerabilul între venerabili, părintele Gheorghe Maior, consilier patriarhal în pensie.

Născut în Brașovul vechi la 6/18 decembrie 1892, din părinții Gheorghe Maior originar din Crihalma-Brașov, de meserie pantofar, și Maria născută Aldea din Brașovul-vechi, țesătoare la o fabrică din Brașov, adormit în Domnul a fost cel mai mare între 7 frați. Nu i-a fost ușor să-și însușească știința de carte din cauza greutăților familiei. Astfel, paralele cu anii de școală a trebuit să învețe și să lucreze meseria tatălui său, pentru a aduce o contribuție la susținerea familiei. Așa reușește să urmeze 2 clase la Școala românească confesională (ortodoxă) și alte două clase la Școala normală românească ortodoxă din Groaveri (Scheii), fiind primul între școlari. Se înscrie apoi la Gimnaziul cu 8 clase secundare „Andrei Șaguna”, luîndu-și examenul de bacalaureat cu eminent. Determinat de lectura unei cărți laice, se îndreaptă spre Institutul de teologie „Andreiană” din Sibiu unde urmează cursurile regulat (1912—1915), luîndu-și examenul cu pur eminent și paralel fiind angajat ca funcționar la Consiliul Arhiepiscopesc pentru a-și asigura existența.

După încă doi ani de funcționare este ales ca preot în parohia Vingard, jud. Alba. Se căsătorește în 15 august 1916 cu Lucreția Iosif fiică de învățător din Aciliu, fiindu-le binecuvîntată căsnicia cu patru copii. A fost și deportat la Oradea, la scurtă vreme după căsătorie. Este apoi hirotonit diacon în 25 și preot în 27 decembrie 1916. În toamna anului 1921 ocupă, prin concurs, catedra de religie la fosta Școală Normală mixtă „Andrei Șaguna” din Sibiu, funcționînd 22 de ani în învățămînt. În perioada anilor 1921—1942 a îndeplinit funcții de profesor secundar, director de seminar, director al Școlii Normale, casier, inspector școlar pentru învățămîntul religios, inspector seminarial pe țară, duhovnic pentru teologi, membru în Comisia de Administrație a Tipografiei și Bibliotecii Arhidiecezane, secretar al „Astrei” Sibiu, secretar general al Asociațiunii Clerului din Ardeal, procuror al Consistoriului Mitropolitan etc., etc.

Între anii 1942—53 funcționează consilier patriarhal la București — cu diferite sarcini și funcții de răspundere, inclusiv redactor responsabil al revistei „Biserica Ortodoxă Română”.

Cerîndu-și pensionarea în anul 1953, se reîntoarce la Sibiu, unde după gloria vremelnică a titlurilor care i-au adus și bucurii și mîhniri, sfîrșește așa cum a început, preot născut iar nu făcut.

Înzestrat de Dumnezeu cu o inteligență sclipitoare și deosebită rîvnă pentru tot lucrul bun, a fost nu numai un pedagog ilustru, ci și un liturghisitor model, un predicator încercat sub expresia unei patriarhale figuri de preot adevărat, a cărui amintire va stărui multă vreme în Biserica noastră.

Însușindu-și o bogată orientare teologică și o largă cultură laică, stăpînind mai multe limbi și fiind dotat cu un pronunțat spirit de discernămint, toată viața a fost și un bun condeier. Astfel colaborează la peste 26 ziare și reviste diferite. La Telegraful Român colaborează din anul 1915 fără întrerupere pînă în clipa plecării sale, lăsînd spre tipărire și după moarte o parte din articolele sale gustate de atîția cititori.

Are cca 20 lucrări publicate. Neprecupețind nici o osteneală și folosind orice prilej binecuvîntat, a rostit peste 2500 predici și a ținut peste 300 de conferințe.

Regretat de toți este prohodit în Catedrala mitropolitană de un sobor de preoți și diaconi, în

Informații

● Duminică, 6 septembrie 1970, după Sf. Liturghie, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a rostit în Catedrala mitropolitană din Sibiu un cuvînt informativ privind aspecte din activitatea Centrului Arhiepiscopesc în ultimele două luni care au trecut.

Astfel, Duminică, 12 iulie a. c., I. P. S. Sa a participat la Sf. Liturghie din Catedrala protopopească din Brad, în cadrul căreia a vorbit credincioșilor despre autodepășirea sau desăvîrșirea noastră. În Duminica următoare, 19 iulie a. c., la invitația P. S. Episcop Teoctist al Aradului, înaltul nostru Arhipăstor a slujit Sf. Liturghie arhierescă în Catedrala Episcopală din Arad, la sfîrșitul căreia a vorbit despre sinoadele ecumenice, în cadrul cărora s-a cristalizat învățătura Bisericii noastre. Împreună cu P. S. Episcop Teoctist, I. P. S. Sa a vizitat după masă 4 biserici din Arad. În 20 iulie a. c., împreună cu P. S. Teoctist, Arhipăstorul nostru a vizitat 5 parohii din Eparhia Aradului, ținînd în fiecare biserică un cuvînt de învățătură și zidire creștinească. Duminică, 26 iulie a. c., I. P. S. Sa a participat la Sf. Liturghie din Catedrala revenită din Oradea, unde a predicat despre armonia dintre cele dinafară și cele dinăuntru, chemînd credincioșii să pună acord deplin între gîndurile și faptele lor, străduindu-se mereu spre curăția inimii, spre dragoste lucrătoare prin fapte bune. Duminică, 2 august a. c., Arhipăstorul nostru a vorbit în Catedrala cu Lună din Oradea, în care este zugrăvit chipul lui Horea și anume despre prezența lui Dumnezeu în tot ceea ce înconjoară, în istoria Patriei, a omenirii și în viața Bisericii.

În continuare, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a informat credincioșii despre hramul mănăstirii Brâncoveanu (15 august a. c.), vecernia de la parohia Bărbant și sfințirea bisericii din Oiejdea (prot. Alba Iulia), Duminică, 30 august a. c., la ambele evenimente I. P. S. Sa fiind însoțit de P. S. Episcop-vicar Visarion.

● În 8 septembrie a. c. s-au împlinit 5 ani de la primul Congres mondial pentru lichidarea analfabetismului, la care au participat 87 de state și cu care prilej s-a adoptat „Carta alfabetizării”.

Deși s-au obținut progrese deosebite în acest domeniu, totuși un raport U.N.E.S.C.O. consemnează pentru anul 1970 uriașa cifră de 800 milioane de analfabeți, ceea ce constituie o grea rană pentru omenire.

● Institutul de cercetări pentru pace de la Stockholm a publicat recent, în cadrul „Anuarului înarmărilor și dezarmărilor pe glob”, 1968—1969, date deosebit de îngrijorătoare în ceea ce privește cursa înarmărilor și urmările ei. Potrivit acestor date, fondurile destinate cursei înarmărilor în 1968 au sporit cu 30% față de 1965, ceea ce înseamnă o sumă de peste 200 miliarde de dolari, sumă ce reprezintă echivalentul veniturilor naționale realizate de cei un miliard de locuitori din America Latină, Asia de Sud și Orientul apropiat. Aceasta în timp ce o seamă de flageluri, ca analfabetismul, foamea, subdezvoltarea ș.a. bîntuie o bună parte din omenire.

frunte cu P. C. vicar Traian Belascu, fiind de față I. P. S. Mitropolit Dr. Nicolae Mladin împreună cu P. S. Episcop-vicar al Mitropoliei Ardealului Dr. Visarion Rășinăreanu și o numeroasă asistență de preoți și credincioși. Răspunsurile au fost date de corul Catedralei sub conducerea P. C. prof. Gheorghe Șoima.

La sfîrșitul slujbei a vorbit P. C. prot. Aurel Radu din partea parohiei Cibin, exprimînd regretul unanim pentru una din figurile cele mai distinse ale clerului ardelean din veacul al XX-lea. P. C. prot. al jud. Sibiu Nichifor Todor face o caracterizare sobră a acestei personalități bisericesti, de-o rară prestație fizică, intelectuală și morală care a făcut numai cinste clerului. P. C. păr. Traian Belascu, vicarul Arhiepiscopiei Sibiu, scoate în evidență calitățile de dascăl, omenia și caracterul unui preot călit în muncă.

I. P. S. Mitropolit Dr. Nicolae Mladin, apreciind contribuția de-o viață întreagă pe care a adus-o Bisericii, pe lîngă regretul firesc, exprimă și mîngîierea de-a ști că viața celui adormit nu este numai dincolo în veșnicie, ci ea trăiește și pe pămînt, din ființa lui care s-a împletit cu toți acei cu care a venit în legătură. S-a transmis ceva din crezul lui, din înțelepciunea, din scrisul și din energia sa spirituală.

Părințele ceresc să-i hărăzească slujire veșnică întru împărăția Sa și neuitată să-i fie pomenirea. Rămășițele pămîntești au fost așezate spre veșnică odihnă în cimitirul ortodox din Sibiu.

N. T.